

In odslej je živela v blazni ideji, da njen soprog ni umrl, marveč da ga kozaki in snežni zameti zadržujejo v Rusiji, da pa pride čas, ko se povrne, in tedaj bo svidenje tem slajše.

Tudi zdaj je najrajša hodila v rondel, kjer je, naslonjena ob ograjni zid, mahala z ruto v pozdrav, kadar je videla kakega jezdec v dolini. Stari baron Curti je sicer dal strogo paziti na sinaho; če se je pa kdaj odtegnila nadzorstvu, so jo našli naslonjeno ob ograjo ali hitečo po cesti v dolino.

Nekoč pa je izginila, da ni nihče vedel kam. Šele drugo jutro so jo našli pobito v globokem trdnjavnem jarku pod rondelom, kamor je omahnila čez zid ali pa namenoma skočila.

Odsihdob je Amalijina senca vsako noč blodila po grajskih dvoranah, dokler ni v polnoči hušknila skozi velika vrata na plano. Tedaj ji je prijezdil po cesti blede jezdec na snežnobelem konju naproti, in pri ovinku pod gabrom, kjer prišumlja izpod skale hladen studenec, sta s poljubi in objemi praznovala zaželjeno svidenje. Ko pa je iz zvonika braslovške cerkve zabrnel po polnoči enkratni udarec, so se ponočnica, jezdec in belec izpremenili v meglo, ki se je vzdigovala višje in višje, dokler se ni nad najvišjem vrhom Dobrovelj razpršila v nič.

Pa še dandanes, ko leži stari Žovnek že skoro sto let v razvalinah, baje ni vse tako, kakor bi moralo biti. Poljanci, ki imajo tukaj okrog na prisojnih dobroveljskih obronkih svoje vinograde, vedo pripovedovati, da se sliši še zdaj v viharnih nočeh iz razrušenih grajskih dvoran zamolklo ihtenje; v mesečnem svitu pa je videti na prostoru nekdanjega rondela belo oblečeno žensko, ki maha z ruto proti dolini. Če se pa kdo le predolgo zakasni v vinskem hramu, se mu utegne celo prigoditi, da naleti na skrivnostni polnočni sestanek na cestnem ovinku pod gabrom.

Vse ~ vselej moj profesor Dobro pije. A tega je pričel. -- Gim pozneje pritičnjans, točno menda bolj

Andrej Labud:

Vzdihi.

Kakor mlado hrepenenje
je zavelo prek vasi,
je zavelo preko srca —
ah, ti bujno dekle, ti!

